

Arrest

nr. 260 764 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabisch christen te zijn, geboren in Al-Raqqah. In september 2017 kreeg verzoeker internationale bescherming in Griekenland. Begin 2019 kreeg hij te horen dat hij het vluchtelingenkamp zou moeten verlaten. Hij wist niet waar naartoe en bleef nog enige tijd verdoken in het kamp wonen. Begin 2020 nam verzoeker het vliegtuig vanuit Griekenland naar Hongarije en hij reisde per bus door naar België. Op 15 januari 2020 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij wil niet terugkeren naar Griekenland omdat het er niet veilig is. Verzoeker heeft geen onderdak, geen werk en hij kan er niet naar school, zo verklaart hij. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker een kopie neer van een brief, opgesteld in het Grieks en vertaald naar het Arabisch, een kopie van de eerste pagina van zijn Syrische paspoort, een kopie van zijn doopakte en een kopie van een schoolrapport. Op 26 februari 2020 verklaart het Commissariaat-generaal het verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker reeds internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Het door verzoeker ingediende beroep tegen deze beslissing werd op 27 oktober 2020 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 243 178.

Verzoeker dient op 3 december 2020 huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt dat hij Syrië in 2015 verliet en dat als hij nu zou terugkeren, hij zijn legerdienst zou moeten doen. Naar zijn mening zal hij er geen toekomst te hebben en zal hij omwille van zijn geloof problemen met Daesh krijgen. Bovendien werd verzoeker op school niet aanvaard omdat hij de enige christen was. Zijn vader is einde 2019 teruggekeerd naar Al-Raqqah en zit in een moeilijke situatie omwille van de oorlog. Zijn moeder bleef in Al-Saddat wonen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker betoogt het oneens te zijn met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en stelt dat hij daarom bijkomende verklaringen heeft afgelegd. Naar zijn mening moet de mogelijkheid bestaan dat een eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, merkt de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze op: "Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U geeft aan bij terugkeer naar Syrië uw legerdienst te zullen moeten aantreden, dat u omwille van uw geloof problemen met Daesh zult kennen en dat u op school nooit aanvaard werd omdat u de enige christen was (verklaring volgend verzoek, dd. 03.12.2020 punten 16 en 23).

Dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u al een internationale beschermingsstatus genoot in Griekenland en het CGVS van oordeel was dat uit de elementen in uw administratief dossier niet bleek dat de situatie waarmee u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en onderwijs werd geconfronteerd niet voldeed aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Bovendien toonde u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou hebben kunnen doen gelden. Daarenboven bleek uit uw verklaringen dat u nooit de bedoeling had om in Griekenland te leven.

Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV."

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissing in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoeker ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in

de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen van verzoeker in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden: "In kader van uw actueel verzoek gaat u voorbij aan het gegeven dat u een status heeft in Griekenland en verwijst u enkel naar uw problemen in Syrië, problemen die hier niet worden besproken gezien u, en hier herhaalt het CGVS zich, een status heeft in Griekenland."

Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet met bijhorend verblijfsrecht in Griekenland en hij geeft aan dat deze status bovendien reeds in september 2017 werd toegekend, zijnde meer dan drie jaar geleden. Naar zijn mening werd onvoldoende onderzoek verricht door het Commissariaat-generaal. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten en geeft aan Griekenland te hebben verlaten, niet meer te zijn teruggekeerd en in België te verblijven sinds januari 2020. Hij voegt hieraan toe dat zijn Griekse verblijfstitel slechts geldig was voor een periode van drie jaar, dat hij sinds zijn vertrek geen officieel verblijf meer heeft in Griekenland en niet meer in contact stond met de Griekse overheid. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Het weze herhaald dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.2. Verzoeker betoogt dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland en hij wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder haalt verzoeker aan dat hij de Griekse taal niet spreekt en opgegroeid is in een compleet andere cultuur (buiten Griekenland), hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland afwezig is. Naar zijn mening maken de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar. Hij betoogt verder dat het onderzoek van het Commissariaat-generaal onzorgvuldig is gevoerd, dat er niet blijkt dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor hem om een menswaardig leven op te bouwen in Griekenland gelet op zijn persoonlijke situatie en de algemene situatie in Griekenland en hij verwijst naar een bij zijn verzoekschrift gevoegd rapport "Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce" van Nansen.

De Raad wijst echter op zijn arrest van 27 oktober 2020 met nummer 243 178 waarin in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld:

"2.3. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet verwijst naar objectieve landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er in Griekenland sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoeker citeert uit en voegt zelf landeninformatie toe aan zijn verzoekschrift (verzoekschrift, stukken 2-3) met betrekking tot de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 91). Verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming

in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u nooit de bedoeling had om in Griekenland te leven. U stelt letterlijk dat u van bij het begin naar België wou komen en geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Griekenland (CGVS, p. 3). Dit getuigt dan ook geenszins van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De brief die werd opgesteld in het Grieks en vertaald naar het Arabisch en waarin wordt medegedeeld dat u geen recht meer had op opvang in Griekenland, betreft louter het feit dat u geen recht meer had op huisvesting. Dit element an sich staat hier niet ter discussie en werd hierboven reeds besproken.

Uw schoolrapport, de eerste pagina van uw paspoort en uw doopakte hebben betrekking op uw scholing, uw religie en uw identiteit en ook deze elementen worden hier niet betwist."

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland en voert aan dat deze bevestigd worden door algemene informatie met betrekking tot de situatie voor personen die er internationale bescherming genieten. De Raad benadrukt echter dat verzoeker hiermee niet aantoonst dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoeker immers benadrukt dat hij in Griekenland geen toegang had tot huisvesting, financiële steun, medische zorgen, taallessen en de arbeidsmarkt, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij eerder beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten in dit verband uit te oefenen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waar hij uitgebreid bevraagd werd over zijn inspanningen om een leven uit te bouwen in Griekenland, louter dat hij eenmaal bij het IOM ging om huisvesting te krijgen en dat hij twee dagen gezocht heeft naar werk in Griekenland. Op de vraag of verzoeker gezocht heeft naar een school waar hij Grieks kon leren, verklaarde hij louter dat niets in de buurt lag van het kamp waar hij verbleef (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4-6). Verzoeker toont middels zijn verklaringen dan ook niet aan dat hij toereikende inspanningen heeft geleverd om de rechten verbonden aan zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, te doen gelden in Griekenland. De Raad wijst er verder op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk enige financiële steun heeft ontvangen van de Griekse overheid, zijnde 150 euro per maand totdat hij het opvangkamp diende te verlaten (Ibid., p. 3) en dat verzoeker niet eerder melding heeft gemaakt van het feit dat hij geen toegang zou gehad hebben tot medische zorgen in Griekenland. Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zijn rechten verbonden aan zijn status als persoon die internationale bescherming geniet niet zou kunnen uitoefenen, mits hij hiertoe de nodige stappen zet. Verzoeker toont bijgevolg niet in concreto aan dat hij omwille van een systematisch onvermogen vanwege de Griekse overheid bij een terugkeer naar Griekenland vanwege

zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker nog meent dat hij een reëel risico loopt om in Griekenland te worden blootgesteld aan geweld, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van racistisch geweld, zodat zijn vrees louter hypothetisch is.

Verzoeker beroept zich louter op algemene landeninformatie, zonder dat hij in concreto aantoonst dat hij een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Griekenland, noch dat hij omwille van enig geweld tegen zijn persoon er per definitie in een situatie zal terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De stelling dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonst dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen." (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het op algemene wijze bekritisieren van het gevoerde onderzoek of de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zoals verzoeker doet, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt, noch maakt hij door zijn algemeen betoog hetgeen hij als een verwijzing naar zijn "specifieke situatie" benoemt, in concreto aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot onder meer de nodige (medische) bijstand, ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat hij hiermee aantoonst dat hij bij de Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. De verwijzing naar algemene (landen)informatie die hij voegt bij het verzoekschrift brengt evenmin redding. Dergelijk informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermd die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert immers slechts een algemeen betoog onder meer geënt op eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is.

Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine

appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.3. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij inderdaad de subsidiaire bescherming heeft gekregen in Griekenland, maar dat deze bescherming slechts geldig was voor één jaar en niet automatisch verlengd wordt. De vraag die zich hier stelt is dan ook of zij nog bescherming heeft. Een belangrijk element dat niet werd onderzocht, zo betoogt de verzoekende partij.

4.1. Met betrekking tot voormelde argumentatie van verzoekende partij, waarbij zij erkent en bevestigt dat zij de subsidiaire bescherming heeft gekregen in Griekenland en zij er evenwel op wijst dat die bescherming slechts geldig was voor één jaar en niet automatisch verlengd wordt en zij zich derhalve de vraag stelt of zij nog bescherming heeft, hetgeen naar haar mening een belangrijk element betreft dat niet werd onderzocht, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee geheel voorbijgaat aan de volgende grond in voormelde beschikking waarin hierop uitgebreid werd ingegaan en waarbij het volgende wordt gesteld:

“Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet met bijhorend verblijfsrecht in Griekenland en hij geeft aan dat deze status bovendien reeds in september 2017 werd toegekend, zijnde meer dan drie jaar geleden. Naar zijn mening werd onvoldoende onderzoek verricht door het Commissariaat-generaal. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten en geeft aan Griekenland te hebben verlaten, niet meer te zijn teruggekeerd en in België te verblijven sinds januari 2020. Hij voegt hieraan toe dat zijn Griekse verblijfstitel slechts geldig was voor een periode van drie jaar, dat hij sinds zijn vertrek geen officieel verblijf meer heeft in Griekenland en niet meer in contact stond met de Griekse overheid. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Het weze herhaald dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.”

De verzoekende partij gaat hier aldus, door louter eerdere verklaringen en verzuchtingen te herhalen, geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij er niet in het minst *in concreto* op ingaat en geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen.

4.2. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijktens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals de verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest *Ibrahim* van het Hof van Justitie bereiken), meent de Raad dat, gelet op het voorgaande en rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, een verder en gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS